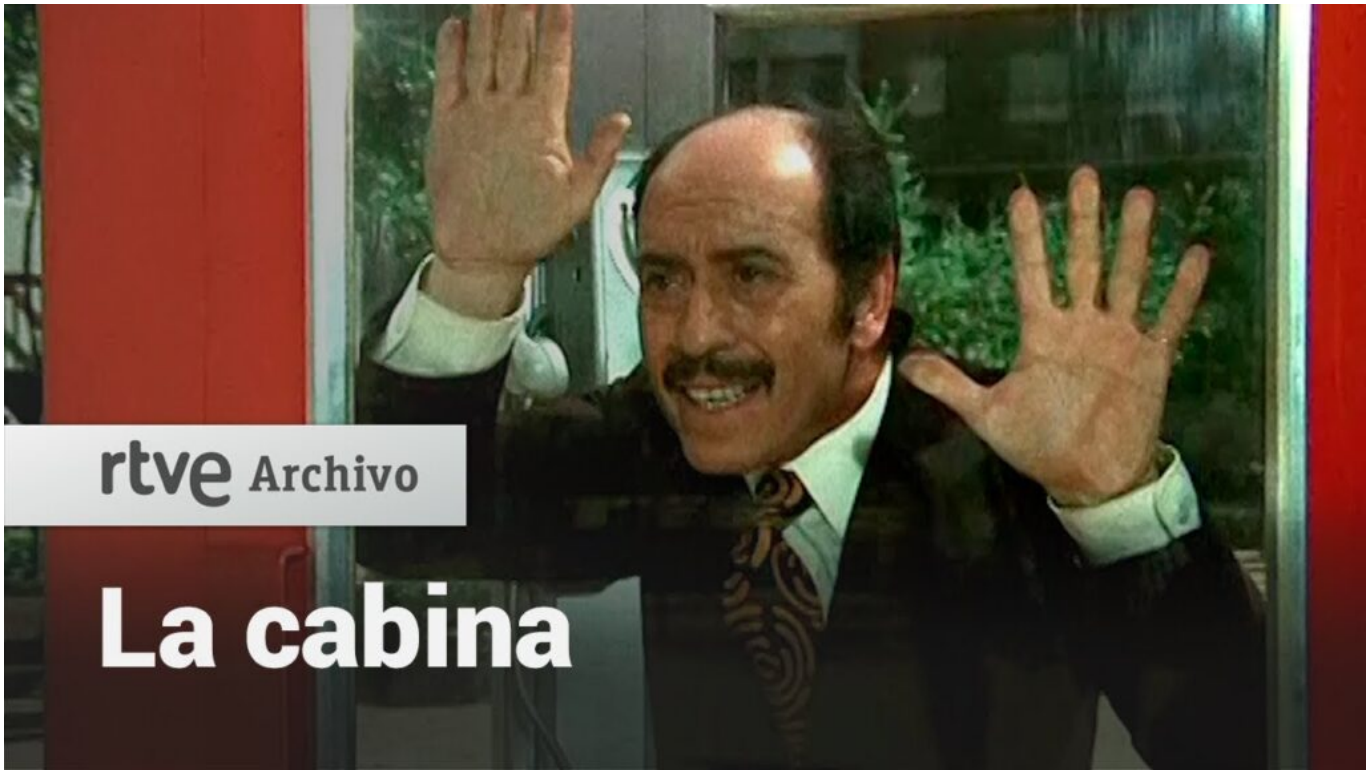
La cabina

written by Ασυνέχειες | 13.09.2015

Πρόκειται για αλληγορία; Για κακόγουστο αστείο ή φάρσα; Ότι κι αν είναι, το ”La cabina”, η περίπου 36 λεπτών ταινία του 1972, παραγωγή της ισπανικής τηλεόρασης, βραβευμένη με EMMY, παραμένει ανεξίτηλη στη μνήμη όσα χρόνια κι αν περάσουν από τότε που είχε προβληθεί και εδώ μέσω της ΕΡΤ τέλη της δεκαετίας του ’80.

La cabina

Παρατίθεται η ταινία στο youtube για όσους δεν την έχουν παρακολουθήσει και χάσουν το ενδιαφέρον τους από τα spoilers που ακολουθούν.

Φορτηγό της τηλεφωνικής εταιρίας μεταφέρει και εναποθέτει το καινούργιο τηλεφωνικό θάλαμο στη μέση μιας μικρής πλατείας. Ανυποψίαστος περαστικός μπαίνει μέσα να τον δοκιμάσει και παγιδεύεται καθώς η πόρτα πίσω του κλείνει χωρίς να φαίνεται να υπάρχει τρόπος να ξανανοίξει. Ζητώντας βοήθεια, αρχίζει να μαζεύεται πλήθος κόσμου που μάταια προσπαθεί να τον βοηθήσει, παραμένοντας θεατές ενός παράδοξου θεάματος.

Την απογοήτευση ακολουθεί η ελπίδα όταν μετά από ώρα φτάνει το φορτηγό της τηλεφωνικής εταιρίας, όχι για να τον απεγκλωβίσει αλλά για να μεταφέρει το θάλαμο μαζί με το περιεχόμενό του σε κάποιο ερημικό σπήλαιο και εκεί να τον αφήσει, πλάι σε άλλους πανομοιότυπους θαλάμους, με επίσης ανυποψίαστα και σε κατάσταση αποσύνθεσης θύματα.

Το γεγονός ότι τότε ο τηλεφωνικός θάλαμος αποτελούσε το βασικό τρόπο επικοινωνίας και συνάμα διαδεδομένο στοιχείο επίπλωσης του δημόσιου αστικού χώρου, ήταν αρκετό ώστε ο εγκλωβισμός σ’ αυτόν να είναι ικανός να κλιμακώσει την ένταση και να διαβρώσει τη σχέση του θεατή με το χρηστικό αντικείμενο.

Η μη ελέγξιμη κατάσταση και το αναπόφευκτο τέλος, η αμέτοχη μάζα που φαίνεται εξοικειωμένη με την αποστασιοποίηση και η σχεδόν διεκπεραιωτική αντιμετώπιση του προσωπικού της τηλεφωνικής εταιρίας επιτείνουν το σουρεαλισμό.

Ακόμη, είναι σαφής η αναφορά στη νεώτερη ιστορία της χώρας και συγκεκριμένα στη περίοδος της δικτατορίας του Φράνκο (1936 – 1975). Παρόλο που τότε έβαινε προς το τέλος της, κατά τη διάρκεια αυτής καθώς επίσης και του εμφυλίου που προηγήθηκε, οι δολοφονίες και οι εξαφανίσεις όσων πολιτών το καθεστώς έκρινε ως αντιφρονούντες, ήταν σύνηθες φαινόμενο, μη εξαιρουμένου ακόμη και του Λόρκα.